

оца: нешто је претио, гонећи некога дугачким штапом по дворишту...

— Мама!

— Шта је?

— Имам с тобом озбиљно да говорим.

— Ти?!

— Да, најозбиљније.

— Интересантно, — а о чему то?

— Па... заправо и сама не знам...

— То си добро рекла.

— Слушај! У последње време ја сам ти се сасвим изменила.

— Видиш, то имаш право. Не слушаш, не читаш... клавир си напустила...

— Остави то, има друго нешто...

— Шта?

— Ма стид ме... И онако увек кажеш да сам безобразница... Не! Рећи ћу... Дакле, знаш ли зашто ми се не учи и зашто све добијам двојке? Увек, свуда — код куће, на улици, па чак и у цркви, само мислим на...

— На шта?

Шура је ћутала, забављења сама собом.

Мајка се окрену, — и не могаде је познати. На њеном невином, још детињастом лицу она прочита нешто ново.

Погледи им се сусретоше. Шура сва плану, скочи и побеже.

Шура је у гимназији.